

Un capítol repetit

Qüestió d'encert. L'Olot lamenta la falta de gol, perd al camp de l'Alcoià i no lliga la permanència. El súmmum va ser un penal fallat per Carlos

Germ n intenta rebutjar una pilota davant la
pressi d'un rival Foto: EL NOSTRE.

En comptes d'haver avançat una setmana, sembla que hàgim reulat. El que van dir els protagonistes després del partit contra el València Mestalla ho van tornar a dir després de jugar al camp de l'Alcoià. Si una cosa no canvia és que l'encert de cara a porteria en els últims metres és l'assignatura pendent que els impedeix aconseguir cap victòria. L'Olot només ha sumat dos punts dels últims dotze que hi havia en joc, ahir va perdre per la mínima i continua sense respirar tranquil quan només falten tres jornades per al final de la lliga.

L'oportunitat de celebrar la permanència enmig de les festes

d'Alcoi era un repte altament complicat, però de cap manera impossible. Molt lluny de registrar la seva millor entrada i de gaudir d'un ambient asfixiant, el Collao va ser un estadi més aviat trist i fred, que, això sí, es va escalfar de seguida, empès pels esdeveniments. El partit va començar amb tanta força que en els primers sis minuts l'Alcoià ja havia disparat al travessar –amb un xut potent de Javi Rubio des de fora de l'àrea– i l'Olot ja havia xutat un penal. El va provocar Coro en una jugada ràpida i el va xutar Carlos Martínez, que, sense dubtar-ho, va assumir la responsabilitat. Pesava més del compte per culpa de la sequera de tretze jornades sense marcar i a l'hora de la veritat la porteria se li va fer petita. Jero es va llançar cap a la seva esquerra, va endevinar les intencions del davanter i li va aturar el penal.

Va ser una galleda d'aigua gelada que va tornar a situar l'Olot a l'expectativa. L'equip de Rodri va passar a un segon pla i, ben plantat a darrere, va deixar que l'Alcoià tingués la pilota sense cap perill. Els olotins van resistir la lesió matinerana d'Abel Solé, i el canvi de sistema que va comportar –Canal va entrar per fer de lateral esquerre i Mousa va passar a l'extrem–, i van impedir que els locals poguessin generar cap oportunitat clara de gol. El guió va estar a punt de sortir perfecte en l'última jugada de la primera part, quan Mousa va aprofitar la seva velocitat per arribar abans que Jero a una pilota morta a fora de l'àrea, superar la sortida del porter i xutar gairebé a porteria buida. Només es va trobar amb el cap salvador d'un dels defenses de l'Alcoià que protegia els tres pals.

Reacció fulgurant En la segona part, l'equip de Carlos Sempere va canviar de xip. Amb les idees més clares, va imposar un ritme molt alt, amb arribades constants a l'àrea de Wilfred. El porter va haver de volar per desviar un altre xut de Javi Rubio, i després d'una doble oportunitat a dins l'àrea va veure com Francis Ferrón li marcava l'1-0 amb una rematada de cap massa còmoda (60'). L'Alcoià va intentar buscar el segon gol per sentenciar la victòria, però es va anar apagant a mesura que l'Olot es va estirar i s'ho va creure més.

Els garrotxins van intentar rescatar un punt que ni de bon tros hauria estat un mal resultat i que, segurament, hauria estat més just que la derrota. L'entrada d'Uri Santos els va donar aire fresc i l'olotí es va convertir en protagonista de la majoria de les jugades clares de la segona meitat. Primer, va rebre un desplaçament llarg d'Hèctor Simón que li va permetre córrer sol cap a porteria, fins que Mongil el va tombar en una acció semblant a un placatge de rugbi, i després, va retallar el porter amb una passada de la mort cap a Carlos que va acabar al

peu d'un defensor que era sota pals. Germán també va fregar el gol engaltant una centrada de córner a dins l'àrea, però tampoc no hi va haver manera.

olot0

alcoià1

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 27-04-2015 Pàgina 24

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nei9/article/8-esports/52-futbol-catala/848160-un-capitol-repetit.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss